

Dertil kommer, at sådanne udtalelser øger parlamentsleden og øger tillidskløften, som i forvejen er så stor, mellem flertallet af unionstilhængerpartierne her i Folketinget og den store del af befolkningen, der er imod Unionen.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen): Regeringskonferencen ventes at begynde i foråret 1996 og ventes at vare et års tid. Først da kender vi resultatet, og først da ved vi, om der er grundlag for at afholde en folkeafstemning. Det må være den rigtige rækkefølge. Spørgsmålet kan derfor ikke med rimelighed besvares i dag alene af den grund, at vi ikke kender resultatet af regeringskonferencen.

Jeg skal gerne bekræfte, at der selvfølgelig bliver en folkeafstemning, hvis der er grundlag for det. Omvendt vil det ikke være ansvarligt at lægge sig fast på en folkeafstemning på forhånd uden hensyntagen til regeringskonferencens udfald.

Vurderingen heraf, af udfaldet, resultatet og folkeafstemningen, vil til sin tid ikke være begrænset af grundlovens bestemmelser om suverænitetsafgivelse, men af det faktuelle, substansielle resultats rækkevidde.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg synes desværre, at statsministerens svar stadig væk lader tvivlen stå åben, stadig væk rummer den mulighed, at regeringen rent faktisk ønsker at snige sig uden om en folkeafstemning.

Derfor vil jeg godt spørge statsministeren, om han er enig i det, som jeg tror hans forgænger, hr. Poul Schlüter, sagde i sin tid: Hellere en folkeafstemning for meget end en for lidt. Er statsministeren enig i det synspunkt?

Er statsministeren enig med det, som udenrigsministeren er citeret for i Jyllands-Posten den 10. november 1995, hvor udenrigsministeren sagde:

»Suverænitetsafgivelse er ikke det afgørende for mig. Hvis der bliver traktatændringer, der muliggør optagelse af nye medlemmer og ændringer af stemmeregler, vil der også komme en folkeafstemning.«

Vi ved jo alle sammen udmærket godt, at det er lige nøjagtigt det med stemmereglerne, der vil komme som resultat af regeringskonferencen. Derfor ved vi udmærket godt, at det er det spørgsmål, som det i realiteten handler om. Er statsministeren enig i det, udenrigsministeren har sagt, i den klare melding, som jo altså betyder, at vi får en folkeafstemning?

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg tror, det kom som en overraskelse for de fleste, at statsministeren har sået tvivl om, hvorvidt der kommer en folkeafstemning som følge af regeringskonferencen, der starter næste år. Jeg tror, alle troede, det var sikkert, at der kom en folkeafstemning, fordi ingen kan regne med, at der bliver afholdt en regeringskonference, som ikke får et udfald, som ikke får et resultat.

Jeg vil gerne spørge statsministeren om ting.

Det første er: Er statsministeren ikke enig i, at den bedste måde at inddrage befolkningen i EU-debatten på netop er at spørge befolkningen? Jeg tror, det var Europaudvalgets formand, som er partikollega til statsministeren, der i sommerens løb var ude med en melding, der netop gik på, at den bedste måde at inddrage befolkningen på rent faktisk var, at man stillede befolkningen et spørgsmål, som befolkningen så tog stilling til.

Og det andet er: Når statsministeren nævner, at der kommer en folkeafstemning, hvis der er grundlag for det, vil statsministeren så uddybe, hvornår der er grundlag for en sådan folkeafstemning?

Annette Just (FP):

Forstod jeg statsministeren korrekt, når min forståelse af hans første besvarelse var, at kommer der en ændring i Traktaten, så vil den også komme ud til folkeafstemning, men bliver det blot en klarificering af det, der på nuværende tidspunkt står i Traktaten, er der ikke grundlag for en folkeafstemning? Det kan jeg godt forstå. Men vil statsministeren her love, at hvis der overhovedet kommer en ændring af Traktaten, så kommer der også en folkeafstemning?

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Jeg tror ikke, der kan koges meget mere suppe på den pind. Jeg har givet et klart svar: For det første at det vil være uansvarligt at tage stilling til spørgsmålet, før regeringskonferencen er færdig, og dernæst, at vurderingen af, om der kommer en folkeafstemning eller ej, når regeringskonferencen er færdig, må bero på det faktuelle resultats rækkevidde, på substansens omfang, og ikke være begrænset af grundlovens bestemmelser om suverænitetsafgivelse.

Det må være den rigtige rækkefølge at tage stilling til tingene i. Først må regeringskonferencen løbe over scenen og gøres færdig, og dernæst tager vi naturligvis stilling til spørgsmålet om folkeafstemning.